

“Com la realitat visible de l'Església es pot posar al servei de la realitat espiritual?”

Dij, 30/10/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 29 d'octubre de 2014

Estimats germans i germanes, bon dia!

En les catequesis anteriors hem pogut evidenciar com Església té una naturalesa espiritual: és el Cos de Crist, edificat en l'Esperit Sant. Quan ens referim a l'Església, però, immediatament el pensament se'n va cap a les nostres comunitats, a les nostres parròquies, a les nostres diòcesis, a les estructures en les que normalment ens reunim i, òbviament, també vers el component i les figures més institucionals que la regeixen, els qui la governen. Aquesta és la realitat visible de l'Església. Llavors, cal que ens preguntem: es tracta de dues coses diferents o d'una única Església? I, si sempre és una única Església, com podem entendre la relació entre la seva realitat visible i l'espiritual?

1. Primer de tot, quan parlem de la realitat visible de l'Església, no hem de pensar només en el Papa, en els bisbes, en els sacerdots i en les persones consagrades. La realitat visible de l'Església està constituïda per molts germans i germanes batejades que en el món creuen, esperen i estimen. Moltes vegades sentim a dir: "L'Església fa això o no fa allò altre..." però qui és l'Església? Els bisbes, els sacerdots, el Papa...? L'Església som tots, tots els batejats som l'Església, l'Església de Jesús.

L'Església es compon de totes les persones que segueixen el Senyor Jesús i que, en el seu nom, s'esforcen a ser propers dels últims i dels qui pateixen, tractant d'oferir-los una mica d'alleujament de llur sofriment, de consol i de pau. Tots els que fan allò que el Senyor els va encomanar de fer són Església. Comprenem, llavors, que també la realitat visible de l'Església no és mesurable, no es coneix en tota la seva plenitud: Com es pot conèixer tot el bé que es fa? Tantes obres bones fetes amb amor, la fidelitat en el sí de les famílies, tant de treball per a educar els fills, per a transmetre la fe als fills, tant de patiment dels malalts, sofriment que ofereixen al Senyor. No es pot mesurar, és molt gran tot això! Com es pot arribar a conèixer totes les meravelles que, a través nostre, Crist aconsegueix realitzar en el cor i en la vida tantes persones? Vegeu doncs com també la realitat visible de l'Església va més enllà del nostre control, va més enllà de les nostres forces, i és una realitat misteriosa, perquè ve de Déu.

2. Per comprendre la relació que hi ha en l'Església, entre la seva realitat visible i l'espiritual, no hi ha altre camí que el de mirar Crist, del qual l'Església n'és el seu Cos i del qual neix, en un acte d'amor infinit. També en Crist, de fet, per la força del misteri de l'Encarnació, reconeixem una naturalesa humana i una naturalesa divina, unides en la mateixa persona d'una forma admirable i indissoluble. Això val també per a l'Església. I com que en Crist la naturalesa humana secunda plenament la divina i es posa al seu servei, en funció del compliment de la salvació, així també succeeix en l'Església, per la seva realitat visible, pel que fa a l'espiritual. També l'Església, per tant, és un misteri, en el que el que no es veu és

més important que el que es veu, i pot ser reconegut tant sols amb els ulls de la fe (cf. Cost. Dogmàtica. Sobre l'Església Lumen gentium , 8).

3. En el cas de l'Església, hem de preguntar-nos: com la realitat visible de l'Església es pot posar al servei de la realitat espiritual? Una vegada més podem comprendre-ho només ens fixem en Crist. Crist és el model de l'Església, perquè Ell és el model de tots els cristians. Si mirem Crist no ens equivoquem. En l'Evangelí, Lluc ens relata com Jesús, en tornar a Natzaret, on havia crescut, va entrar a la sinagoga i va llegir, referint-se a si mateix, la cita en què el profeta Isaïes escriu: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè m'ha ungit, i m'ha enviat a portar als pobres la bona nova, a proclamar als presoners la llibertat i als cecs la vista, a tornar la llibertat als oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor "(Is 4, 18-19). Heus aquí: doncs, com Crist es va servir de la seva humanitat per anunciar i dur a terme el designi diví de redempció i de la salvació, així ha de ser també per a l'Església. A través de la seva realitat visible, tot el que es veu, els sacraments i el testimoni de tots els cristians, l'Església està cridada cada dia, a apropar-se a tots els homes, començant pel pobre, el que pateix, el marginat, per fer sentir a tots la mirada compassiva i misericordiosa de Jesús.

Estimats germans i germanes, sovint com a Església que som, experimentem la nostra fragilitat i els nostres límits. Tots en tenim, tots som pecadors, oi? Ningú no pot dir jo no sóc pecador. Si algú de vosaltres no se sent pecador que aixequi la mà ... veurem quants n'hi ha .. Tots ho som! Aquesta fragilitat, aquests límits, aquests pecats ... és just que ens desagradin, sobretot quan donem un mal exemple i ens adonem que som motiu d'escàndol. Quantes vegades hem escoltat al barri: "aquesta persona està sempre a l'Església però parla malament de tothom", Quin mal exemple, parlar malament dels altres, és un mal exemple, és un pecat I així, d'aquesta manera, donem un mal exemple: 'Si aquest és cristià jo em faig ateu'. Perquè el nostre testimoni és el que dona a entendre el que és un cristià. Demanem llavors que no siguem motiu d'escàndol. Demanem el do de la fe, perquè puguem comprendre, malgrat la nostra debilitat i la nostra pobresa, que el Senyor ens ha fet instruments de gràcia i signe visible del seu amor per a tota la humanitat. Podem ser motiu d'escàndol, sí, però també podem donar testimoni, esdevenir testimoniatge bo i expressant amb la nostra vida allò que Jesús vol que de nosaltres.

Traducció: Xavier Bordas -Catalunya Religió